

Introducere: Călătoare în timp**Secțiunea 1: Viața ca druidă**

Capitolul 1: Druida (Karen)

Capitolul 2: Druida, partea I (Bernadine)

Capitolul 3: Druida, partea a II-a (Bernadine)

Secțiunea 2: Povestea Brendei ca Astelle

Introducere: Astelle

O notă de la Dolores

Capitolul 4: O adeptă a „vechilor căi”

Capitolul 5: Testul

Capitolul 6: Pentagrame și alte lucruri

Capitolul 7: Vorbind cu animalele

Capitolul 8: Oamenii mici

Capitolul 9: Semne și simboluri

Capitolul 10: Legende și povești

Capitolul 11: Revine Inchiziția

Secțiunea 3: Mai multe vieți cu Karen

Capitolul 12: Menestrelul, partea I

Capitolul 13: Menestrelul, partea a II-a

Capitolul 14: Menestrelul, partea a III-a

Mesaj de la Nancy

Mama mea, Dolores Cannon, a început să primească aceste informații în anul 1983. Pe vremea aceea, ea încă își mai perfecționa meșteșugul și mai multe persoane au vrut să o ajute, lăsând-o să facă ședințe cu ele. De-a lungul aceastei călătorii, ea a descoperit mai multe relatări care conțineau informații care erau necunoscute pentru noi, despre cum erau tratați oamenii pentru credințele lor și cum trebuiau să păstreze secretul pentru a supraviețui, nu numai ei, ci și credințele și modul lor de viață. Perioada pe care a explorat-o ea a fost una întunecată, în care nu aveai voie să crezi ceea ce doreai, ci doar ceea ce ți se spunea să crezi. Dolores a păstrat în sertar acest material vreme de foarte mulți ani, pentru motivul că simțea că va fi răstignită ea însăși, dacă face publice secretele privitoare la ceea ce s-a întâmplat de fapt în acele vremuri întunecate. Da, astăzi poți să spui ceea ce vrei și să crezi ceea ce vrei, dar oare, în adâncul nostru, nu suntem ca acei oameni care, în urmă cu mulți ani, ar fi vrut să răspândească ceea ce cunoșteau, dar s-au temut că, dacă vor vorbi, își vor pierde nu numai viața, ci și cunoștințele atât de prețioase? În acea vreme, oamenii de rând, nu conducătorii sau oamenii cu un statut social înalt, erau mult mai apropiați de natură și de Dumnezeu, decât credem noi că suntem astăzi. Acest lucru trebuie scos în evidență. Pământul, natura și Dumnezeu ar trebui să constituie ceea ce este mai important în viața noastră. Nu ar trebui să mai permitem nimănui să ne facă vreodată să ne temem să credem în ceea ce este corect. Pentru că, fără acest Pământ, unde ne-am afla?!

Nancy Vernon
3 ianuarie 2022

Introducere

Călătore în timp

Da, mă consider o călătore în timp, deoarece am găsit o modalitate foarte eficientă de a traversa timpul prin metoda hipnozei regresive. Mai exact, eu mă autointitulez o reporteră, o cercetătoare și o investigatoare care adună cunoștințele pierdute. Fac asta prin utilizarea unei tehnici de hipnoză, pe care am perfecționat-o pe parcursul a treizeci de ani de lucru în acest domeniu fascinant. Rădăcinile mele în domeniul hipnozei datează din anii 1960, când erau folosite metode de inducție mai vechi, care îți luau mult timp. Hipnoza era folosită mai ales pentru a ajuta oamenii să renunțe la obiceiuri rele, cum ar fi mâncatul în exces, fumatul etc. Ideea de a folosi hipnoza pentru a ajuta oamenii prin terapia de regresie în viețile trecute era ceva nemaiauzit pe vremea aceea. Chiar și în anii 1970, era respinsă de terapeuții serioși. Am participat la experimentele de lucru cu hipnoza în tot acest timp și am văzut-o evoluând până în punctul în care este acum, o formă acceptată și valoroasă de terapie. Așa merg lucrurile: metodele considerate cândva radicale intră acum în uz pe scară largă, pentru că valoarea lor a fost dovedită.

În anii 1960 nu existau cărți care să ajute vreun terapeut să înțeleagă acest fenomen. Singura carte de la acea vreme era ***În căutarea lui Bridey Murphy (The Search for Bridey Murphy)***, povestea unui terapeut care a dat peste reîncarnare, în munca sa. Cartea a creat o mare controversă, în momentul în care a fost publicată. O astfel de carte nici nu ar mai fi tipărită astăzi, pentru că ar fi considerată prea obiș-

LIBRIS We know books
nuită și banală. Eu și mulți alți terapeuți din acest domeniu întâlnim astfel de cazuri simple în mod constant în timpul muncii noastre, iar ideea de a retrăi vieți trecute nu mai este acum ceva ieșit din comun. Acea carte a adus un concept inovator, la vremea ei. A fost o carte care a apărut la momentul potrivit, în istoria noastră.

Și eu am dat peste conceptul de viață anterioară și reîncarnare în anul 1968, în timp ce lucram cu o femeie care încerca să slăbească. Cu ajutorul medicului ei, soțul meu și cu mine încercam să o ajutăm să renunțe la mâncatul anxios, care îi provoca probleme la rinichi. În timpul tratamentului, ea a alunecat brusc într-o viață trecută în orașul Chicago al anilor 1920, în epoca jazzului, când femeile erau deja emancipate. Deoarece în acel moment nu existau cărți tipărite, care să ghideze un hipnotizator privitor la ceea ce trebuie făcut în astfel de cazuri, am fost nevoiți să ne inventăm propriile reguli. Nu aveam nimic care să ne ghideze în afară de curiozitate dar, în ciuda acestui fapt, am condus-o pe această femeie de-a lungul a cinci vieți. Am prezentat această poveste a începuturilor mele în prima mea carte, ***Amintirea a cinci vieți (Five Lives Remembered)***. Acea carte nu a fost niciodată publicată, pentru că acum o consider prea banală. Este povestea începuturilor mele. De atunci, drumul m-a purtat către aventuri incredibile și de neimaginat. Poate că această carte va fi tipărită într-o zi, pentru că oamenii mă întrebă mereu la prelegerile mele cum am început, cum am pornit în această călătorie fabuloasă. Călătoria mea m-a purtat prin timp și spațiu și dimensiuni, cât și în jurul lumii de mai multe ori, după acel început umil. Este o cale la care nu aș fi visat niciodată în anii 1960, când eram total ocupată cu îndatoririle mele de soție de ofițer din Ma-

Până când cineva se angajează pe un drum, există o ezitare. Dar în momentul în care te-ai hotărât în mod cert, providența se pune în mișcare. Apar tot felul de lucruri care te ajută, care altfel nu s-ar fi întâmplat niciodată. După luarea deciziei, se declanșează un flux întreg de evenimente în favoarea ta: se petrec tot felul de incidente neprevăzute, întâlnești oameni, apar ajutoare materiale, lucruri care nici nu ai fi visat că vor veni în calea ta. Orice ai visa să faci, începe acțiunea. Pentru că îndrăzneala are geniu, putere și magie în ea.

~ Johann Wolfgang von Goethe

Acum știu că au existat forțe nevăzute, care mi-au ghidat cu blândețe calea în toți acești ani. Au fost acolo pentru a mă ajuta, iar eu am avut în fața mea dovezi minunate ale grijii pe care au avut-o față de mine. Nu mi-au oferit niciodată mai mult decât puteam duce la acea vreme și știu că drumul meu ar fi fost mult mai greu fără ele. În viața mea au fost aduși oameni extraordinari, iar cărțile mele sunt acum traduse în toată lumea. Nimic din ceea ce s-a întâmplat nu poate fi considerat un accident sau o coincidență.

Începând din anul 1979, munca mea în terapia regresiei vieților anterioare a crescut și a evoluat. Mi-am dezvoltat propria tehnică și am perfecționat-o de-a lungul anilor. Am des-

Druida (Karen)

În primele zile ale muncii mele am avut norocul de a lucra cu câțiva subiecți somnambuli excelenți. Asta a fost în perioada în care încă mai exploram și descopeream ce se putea realiza prin această formă de hipnoză în transă profundă. O mare parte din materialul pe care l-am descoperit în acele zile de început a fost deja transpus în cărți. Un mare volum de informații mai așteaptă încă să fie așezate în categoriile potrivite. În perioada 1982-1983, am lucrat cu Karen în mod regulat. Am descoperit adevăratul sens al călătoriei în timp, în sesiunile făcute cu ea. În total, am explorat cu ea treizeci de vieți diferite, iar informațiile detaliate care s-au revărsat prin ea au fost fenomenale. Ea a reușit să se identifice atât de complet cu celelalte personalități, încât a furnizat informații istorice, culturale și teologice. Mânată de curiozitatea mea de reporteră, am pus toate întrebările la care mă puteam gândi referitor la fiecare epocă în care am întâlnit-o. Karen era o tânără de douăzeci și doi de ani, ce renunțase la școală la vârsta de șaptesprezece ani fără să absolve, pentru că dorea să fie liberă. Dar a descoperit curând că libertatea nu vine atât de ușor. Locurile de muncă sunt greu de găsit, fără studii. Așa încât a intrat în Armată și a devenit expertă în calculatoare, în primele zile dinainte ca computerele să devină ceva obișnuit. După ce și-a părăsit serviciul, s-a stabilit în zona noastră din nord-vestul statului Arkansas și s-a angajat la o companie care abia începea să utilizeze calculatoarele. Lipsa ei de educație a fost totuși un atu pentru

munca noastră, deoarece nu fusese suficient de influențată ca să își imagineze povești în locuri geografice îndepărtate. Scepticii spun întotdeauna că subiectul hipnotizat va descrie evenimente dintr-un loc și dintr-un timp cu care este familiarizat sau despre care are cunoștință din cărți ori din filme etc. Am descoperit că acest lucru nu este adevărat, deoarece mulți dintre subiecții mei raportează detalii de viață din perioade și locuri despre care se cunosc puține lucruri. Trebuie să fac apoi cercetări ample, pentru a verifica relațiile lor. De aceea mă consider reportera și cercetătoarea cunoștințelor „pierdute”. Eu recuperez informații despre culturi și societăți puțin cunoscute; în cazul acestei cărți, despre societăți care aveau cunoștințe gnostice și abilități uitate.

Lucrul meu cu Karen se făcea adesea acasă la prietena și colega mea hipnotizatoare, Harriet. Ea este alături de mine de peste douăzeci de ani și a fost o persoană de încredere în explorările pe care le-am făcut în necunoscut. Asista la ședințe și uneori puneă întrebări. Energia sa adăuga întotdeauna o dimensiune suplimentară aventurilor noastre în timp.

Aceste sesiuni au făcut parte din seria cu Karen. Pe vremea aceea, mai eram încă sub convingerea că timpul este liniar și lucram din acest unghi. Încercam să fiu organizată și ordonată în abordarea mea. Abia cincisprezece ani mai târziu am făcut descoperirile care au dus la seria *Universul convolut*. Am descoperit atunci că timpul nu există. Este doar o iluzie și totul există în același timp. Dar la începutul anilor 1980, acest concept nu îmi fusese încă prezentat. Credeam că este interesant să merg înapoi pe firul timpului liniar și credeam că am toate răspunsurile. Pe vremea aceea credeam că am descoperit în întregime ceea ce ține de conceptul de reîncarnare. Nu știam că făcusem doar câțiva pași

LBRS We know books

mici de bebeluș în necunoscut și că urmau să mi se prezinte multe alte concepte șocante și uluitoare, pe măsură ce aveam să cresc și să avansez în munca mea de cercetare. În orice moment, aș fi putut să mă opresc și să refuz să merg mai departe, deoarece îmi erau amenințate convingerile de bază. Dar am avut curiozitatea să explorez mai departe, iar în munca mea de acum nu există limite pentru ceea ce pot descoperi, atâta timp cât mintea umană poate accepta aceste lucruri. Dar la începutul anilor 1980, când lucram cu Karen, credeam că sunt foarte îndrăzneată, ducând-o înapoi în timp, în salturi de câte o sută de ani. Aceste explorări au dus la cărțile mele, *Un suflet își amintește de Hiroshima* (*A Soul Remembers Hiroshima*) și *Iisus și esenienii* (*Jesus and the Essenes*), dar multe alte vieți pe care le-am descoperit nu au fost puse în cărți până acum. Ele își așteaptă nișa potrivită.

Când făceam aceste salturi în timp, nu știam niciodată unde vom ajunge. Îmi luam notițe, așa încât aveam evidența tuturor entităților (sau identităților) pe care le descopeream, pe măsură ce ne întorceam înapoi în timp. Acest lucru a devenit atât de evident, încât tot ce trebuia să fac când mergeam într-un anumit secol era să spun anul și apăsarea aceiași personalitate. Aceste personalități erau întotdeauna aceleași și nu se schimbau niciodată. Mi-au devenit destul de familiare. Curând am început să recunosc diferitele personalități după tiparele lor de vorbire și manierism. În unele cazuri, chiar și expresiile feței lui Karen se schimbau. Au început să mi se pară ca niște prieteni vechi, pe măsură ce fiecare apărea. Mergeam tot mai departe înapoi și nu știam ce personalitate nouă vom întâlni în continuare. Apoi am întâlnit-o prima dată pe druidă. Nu sunt sigură dacă datarea este corectă, pentru că mai târziu am aflat că sufletul nu recunoaște